

Σύγκριση

Τόμ. 17 (2006)

Η συμβολή του Γεράσιμου Ζώρα στη Συγκριτική Γραμματολογία: Γεράσιμος Ζώρας, Ιταλοί λογοτέχνες στο έργο του Παλαμά, Αθήνα, Δόμος, 2003

Gabriella Macri

doi: [10.12681/comparison.10161](https://doi.org/10.12681/comparison.10161)

Copyright © 2016, Gabriella Macri

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Macri, G. (2017). Η συμβολή του Γεράσιμου Ζώρα στη Συγκριτική Γραμματολογία: Γεράσιμος Ζώρας, Ιταλοί λογοτέχνες στο έργο του Παλαμά, Αθήνα, Δόμος, 2003. *Σύγκριση*, 17, 193–199.
<https://doi.org/10.12681/comparison.10161>

Η συμβολή του Γεράσιμου Ζώρα στη Συγκριτική Γραμματολογία
Γεράσιμος Ζώρας, *Ιταλοί λογοτέχνες στο έργο του Παλαμά*,
Αθήνα, Δόμος, 2003

Στο «Σημείωμα προς τον αναγνώστη» του βιβλίου του *Θύβρις* (1999), ο Γεράσιμος Ζώρας δήλωνε: «Βασική αιτία τῆς συσσωματώσεως τῶν εἰκοσιέξι μελετημάτων τοῦ παρόντος τόμου εἶναι ἡ πρόθεση τοῦ συγγραφέα νὰ τονίσει ὀρισμένες ἀπὸ τὶς κοινὲς ρίζες καὶ τὶς ιδιόμορφες ἀλληλεπιδράσεις ποὺ καθόρισαν τὴν πορεία τῶν ἐλληνικῶν καὶ τῶν ἰταλικῶν Γραμμάτων». ¹ Οι επιστημονικὴ δραστηριότητα τοῦ Ζώρα τὴν τελευταία δεκαετία ἔχει ὄντως επικεντρωθεῖ στὴ διερεύνηση τῶν πολιτισμικῶν σχέσεων μεταξύ Ἰταλίας καὶ Ελλάδας —σχέσεις οἱ οποίες ἦταν πάντοτε παρούσες καὶ ενεργές στὴ διάρκεια τῶν αἰώνων, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἐπαρκῶς μελετηθεῖ—, προσπαθώντας ἐτοῖς νὰ χαράξει μιὰ γραμμὴ τῶν ἀλληλεπιδράσεων ἀνάμεσα στὴν ἐλληνικὴ καὶ τὴν ἰταλικὴ φιλολογία. Οἱ πέντε τόμοι ποὺ παρουσιάζουμε χαρακτηρίζονται ἀπὸ μιὰ «συνάφεια» ὡς πρὸς τὰ θέματα ποὺ διαπραγματεύονται, καὶ τὰ ὁποῖα ἐντάσσονται στα ὅρια τῆς συγκριτικῆς γραμματολογίας. Οἱ ἀναγνώσεις, τὰ ἐρωτήματα, οἱ γραμμὲς καὶ οἱ «ἀξίες» ποὺ προβάλλονται κάθε φορὰ ἀντλοῦν τὸ νόημά τους ἀπὸ τὸν βαθὺ προβληματισμὸ ποὺ τὶς στηρίζει, ἀπὸ τὴν ηθελημένη ἀρνήση τοῦ μελετητῆ νὰ ὀριοθετήσει μιὰ «γραμμὴ τερματισμοῦ».

Τὰ περισσότερα μελετήματα ποὺ

παρουσιάζονται στὸ *Θύβρις* χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἓναν μεθολογικὸ ἀξονα ποὺ ἀκολουθεῖ μιὰ ἱστορικοσυγκριτικὴ γραμμὴ ἐρεῦνας καὶ περιλαμβάνουν μιὰ θεματικὴ ποικιλία. Ἡ θεματολογία ἐκτείνεται ἀπὸ τὴν ἀξία ποὺ ἀπέκτησε ὁ μῦθος τοῦ ἀρκαδισμοῦ στὴν ἰταλικὴ ἀλλὰ καὶ τὴν ευρωπαϊκὴ ἱστορία τῆς λογοτεχνίας (ποὺ εἶχε ὡς συνέπεια ἡ ἰδρυση στὴ Ρώμη τῆς Ἀκαδημίας Arcadia τὸ 1690), ² ἕως τὴν εἰκόνα τῆς Ελλάδας ὡς πηγῆς ἐμπνεύσεως γιὰ τρεῖς σημαντικοὺς ἰταλοὺς ποιητὲς, πολὺ διαφορετικοὺς μεταξύ τους (Κουαζίμοντο, Ουγκαρέτι καὶ Παζολίνι), ³ καὶ τὸν παραλληλισμὸ τοῦ μῦθου τῆς Φαίδρας καὶ τῆς *Φαίδρας* τοῦ Ντ' Ανούντσιο. ⁴ Ἡ ἐρευνα διεξάγεται με ἀπόλυτὴ ἐπιστημονικὴ αὐστηρότητα, προσφέροντας ἀφθονία πληροφοριῶν μέσα στὸ ἴδιο τὸ κείμενο καθὼς καὶ στὶς πολυάριθμες παραπομπές στὸ τέλος τοῦ, τονίζοντας ἐτοῖς τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά τοῦ κάθε θέματος με τὸ ὁποῖο ὁ Ζώρας ἀσχολεῖται καὶ τοῦ κάθε μελετήματος ποὺ παρουσιάζει. Ἡ συγκριτικὴ ἐρευνα συνεπάγεται ἐπίσης ἓναν θεματικὸ ἀξονα με πιο αὐστηρὸ ἱστορικό-φιλολογικὸ χαρακτήρα, ποὺ τείνει οὕτως ἢ ἄλλως νὰ τροφοδοτήσῃ ἓνα διάλογο ἀνάμεσα στους δυο πολιτισμούς. Ὁ ἀξονας αὐτὸς περιλαμβάνει τὰ μελετήματα, συγκεντρωμένα

στο δεύτερο μέρος του τόμου, για την παρουσία από τον 18ο αιώνα λόγιων και διανοούμενων Ελλήνων στην Ακαδημία Arcadia, καθώς και τα παρεμφερή, λόγω επιστημονικής συνάφειας, μελετήματα για τις επαφές ιταλών διανοούμενων και ποιητών του 20ού αιώνα με τον Φιλολογικό Σύλλογο Παρνασσό. Μια πιο αυστηρά φιλολογική διατύπωση συνδέει την τελευταία ενότητα του συλλάβου, την έκτη, όπου το δοκίμιο για την ιστορία των σπουδών της Ιταλικής Φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών ακολουθεί εκείνο για την εκδοτική δραστηριότητα των Ινστιτούτων Νεοελληνικών Σπουδών στην Ιταλία.⁵ Και οι δύο μελέτες χαρακτηρίζονται από πλούτο πληροφοριών που φωτίζουν, με τον πλέον σαφή τρόπο, την ιστορία των συγκεκριμένων επισημών στις αντίστοιχες χώρες.

Μια πιο σαφής συγκριτική-ιστορική θέση του Ζώρα διακρίνεται στη συλλογή δοκιμίων του *Αύσονιά*⁶ (2000). Η διαδοχή των δεκατεσσάρων μελετημάτων, που από φιλολογικής άποψης επιδιώκουν μια διαχρονική διάταξη, τονίζει «τις τόσο ένδιαφέρουσες, ποικιλότροπες, ανεξάντλητες αλλά και ιδιάζουσες λογοτεχνικές αλληλεπιδράσεις ανάμεσα στα ιταλικά και τα ελληνικά γράμματα».⁷ Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται, για παράδειγμα, η μελέτη για την επιρροή του Ντ' Ανούντιο στο σονέτο *Στον Ακροκόρινθο* του Σικελιανού:⁸ κοινό στοιχείο του ποιήματος *Μάγια* του Ντ' Ανούντιο και *Στον Ακροκόρινθο* του έλληνα ποιητή

είναι η περιγραφή του Πήγασου, του μυθικού αλόγου που εξυμνείται και στα δύο αυτά έργα.⁹ Η συνάντηση του ελληνικού και του ιταλικού πολιτισμού είναι επίσης το θέμα του δοκιμίου «Il contributo di Giulio Ferroni alle lettere italiane» («Η συμβολή του Τζούλιο Φερόνι στα ιταλικά γράμματα»),¹⁰ όπου ο Ζώρας, με την ευκαιρία της αναγόρευσης του Φερόνι σε αντεπιστέλλον μέλος του Φιλολογικού Συλλόγου Παρνασσού, τονίζει την παρουσία και τη συμβολή των ιταλών διανοούμενων και ποιητών στο Σύλλογο. Η συγκριτική έρευνα επεκτείνεται επίσης σε ευρωπαϊκούς ορίζοντες, με τις σπουδαίες μελέτες του Ζώρα για την παρουσία στην Ακαδημία Arcadia δύο πολύ σημαντικών όσο και διαφορετικών προσωπικοτήτων της διανόησης του 18ου αιώνα: του Κάρλο Γκολντόνι και του Βόλφγκανγκ Γκέτε. Εάν η συμμετοχή στις δραστηριότητες της Ακαδημίας από το 1745 αποδείχθηκε για τον κωμωδιογράφο της Βενετίας πολύτιμη πηγή έμπνευσης στην αφήγηση σκηνών της καθημερινότητας και την περιγραφή προσώπων και λογίων στα έργα του,¹¹ για τον Γκέτε (που κατά τη διάρκεια της παραμονής του στη Ρώμη, μεταξύ του 1787 και του 1788, σύχναζε στην Ακαδημία) η εμπειρία υπήρξε τόσο καθοριστική από λογοτεχνικής άποψης ώστε του ενέπνευσε ολόκληρη την Τρίτη Σκηνή της Τρίτης Πράξης του *Φάουστ*, σαφώς επηρεασμένη από τη βουκολική ποίηση.¹²

Την ίδια χρονιά ο Ζώρας επιμελείται την έκδοση και μεταφράζει τους *Rime improvvisate* (*Αυτοσχέδιοι στίχοι*) του Διονύσιου Σολωμού.¹³ Στο πρώτο μέρος της εκτεταμένης Εισαγωγής εξετάζονται οι σχέσεις του Σολωμού με τον ιταλικό πολιτισμό. Ο ποιητής, ως γνωστό, τελείωσε το λύκειο στην Κρεμόνα και ξεκίνησε τις νομικές σπουδές στο Πανεπιστημίο της Παβίας. Οι λεπτομερείς πληροφορίες για την πολιτιστική και πανεπιστημιακή ζωή αυτής της πόλης πιστοποιούν πόσο μεγάλο κίνητρο αποτέλεσε η Παβία για τον έλληνα ποιητή. Πράγματι, ο Σολωμός συμμετείχε με πάθος στην πολιτιστική ζωή της Λομβαρδίας, συναναστρεφόμενος, μεταξύ Παβίας και Μιλάνου, μερικούς από τους πρωταγωνιστές της. Η μεγαλύτερη απόδειξη για τη ζωή του στην Ιταλία ήταν η ποιητική παραγωγή στην ιταλική γλώσσα που ο Σολωμός ανέπτυξε εκείνα τα χρόνια και που απηχούν, επισημαίνει ο Ζώρας, το μάθημα του Τάσο, του Δάντη, του Μαντσόνι των *Ιερών ύμνων*. Στο δεύτερο μέρος της Εισαγωγής ο Ζώρας εξετάζει σε βάθος τους *Αυτοσχέδιους στίχους*, τριάντα σονέτα γραμμένα στα ιταλικά από τον Διονύσιο Σολωμό σε νεαρή ηλικία, που δημοσιεύτηκαν το 1822 στην Κέρκυρα. Ο Ζώρας εντοπίζει κάποιες επιρροές από το έργο του Δάντη και του Πετράρχη αλλά και του Λορέντσο των Μεδίκων, ως ποιητή σονέτων, και του Άντζελο Πολιτσιάνο, καθώς επίσης και αναφορές που

επισημαίνονται από τον ίδιο τον Σολωμό στο *Άσμα Ασμάτων* της Παλαιάς Διαθήκης. Την Εισαγωγή ακολουθεί η κομψή μετάφραση των *Στίχων* από τον Ζώρα. Ακόμα μια φορά ο μελετητής προσφέρει μια λεπτομερή περιγραφή της διακειμενικότητας ανάμεσα στους ιταλούς ποιητές της ιταλικής λογοτεχνικής παράδοσης και το έργο του έλληνα ποιητή.

Στο επόμενο βιβλίο, *Risonanze italiane nel Mar Ionio* (*Ιταλικοί αντήλαλοι στο Ιόνιο Πέλαγο*), που δημοσιεύτηκε το 2001 στην Ιταλία,¹⁴ η έρευνα του Ζώρα πάνω στις πολιτισμικές σχέσεις μεταξύ Ελλάδας και Ιταλίας επιβεβαιώνει με ακόμα σαφέστερο τρόπο τον συγκριτικό-ιστορικό χαρακτήρα των μελετών του. Μέσα από τη διερεύνηση της ποιητικής παραγωγής στην ιταλική γλώσσα των ελλήνων δημιουργών που έζησαν στα Ιόνια νησιά κατά τον 19ο αιώνα, προσδιορίζονται τα φαινόμενα διακειμενικότητας ανάμεσα στην επτανησιακή και την ιταλική ποίηση και η επίδραση που η τελευταία άσκησε στην ποιητική πορεία των υπό εξέταση δημιουργών. Επειδή τα λογοτεχνικά γεγονότα δεν ξεχωρίζουν από την ιστορία, ο Ζώρας αναφέρει στην Εισαγωγή, έστω και μόνο υπαινικτικά, τα σημαντικότερα ιστορικά γεγονότα της Επτανήσου κατά τον 19ο αιώνα, για να ερευνήσει στη συνέχεια το κατά πόσο οι ποιητές των Ιόνιων νησιών ασχολήθηκαν με την ιταλική λογοτεχνία και επηρεάστηκαν από αυτή. Η ανθολο-

γία αρχίζει με μερικά χαρακτηριστικά ποιήματα του γεννημένου στη Ζάκυνθο Ούγκο Φώσκολο, ενώ παρουσιάζονται επίσης δύο επιστολές του προς τον Αντρέα Κάλβο. Ακολουθούν τα, γραμμένα στα ιταλικά, ποιήματα των Μουστοξύδη, Κάλβου (παρουσιάζονται επίσης δύο επιστολές του Κάλβου προς τον Ούγκο Φώσκολο), Μαρκορά, Σολωμού, Ντε Ρόμα, Τερτσέτη, Λασκαράτου, Αιμιλίου και Ιουλίου Τυπάλδου,¹⁵ Βραΐλα-Αρμένη, Μαρτινέλη, Μαρτζόκη. Μαθαίνουμε ότι ο Μαρκοράς είχε συνθέσει στην Κέρκυρα, το 1873, μια ωδή *Για τον θάνατο του Αλεξάντρο Μαντσόνι*. Αντίθετα, δεν μας εκπλήσσει η ποιητική παραγωγή στην ιταλική γλώσσα του Διονύσιου Σολωμού, του οποίου αναφέρεται και μια επιστολή προς τη μητέρα του, γραμμένη τους τελευταίους μήνες του 1815 στην Κρεμόνα. Στα ιταλικά είναι επίσης γραμμένες μερικές επιστολές που οι Μουστοξύδης, Αιμίλιος και Ιούλιος Τυπάλδος, Βαλαωρίτης, Τερτσέτης και Σολωμός έστειλαν στον Νικολό Τομαζέο ύστερα από την επιστροφή του στην Ιταλία το 1854.¹⁶ Οι επαφές του Τομαζέο με τους διανοούμενους των Ιονίων Νήσων παρέμειναν σταθερές ακόμα και μετά την επιστροφή του στην πατρίδα, μέσα από μια πλούσια αλληλογραφία. Η ιδιαίτερη γνώση της ιταλικής κουλτούρας που (λόγω ιστορικών και πολιτικών συνθηκών) είχαν οι ποιητές της Επτανήσου τους επέτρεψε να εμβαθύνουν περισσότερο στην ιταλική

λογοτεχνία. Έτσι, μεταξύ των ποιητών που θεωρούνται ασυναγώνιστα πρότυπα πρέπει να αναφέρουμε κυρίως τον Ούγκο Φώσκολο: η παρουσία του γίνεται αισθητή από το ιδιαίτερο λογοτεχνικό ύφος, τη μουσικότητα και το ρυθμό των στίχων πολλών ποιημάτων του που παρουσιάζονται στην ανθολογία. Δεν λείπουν όμως εκφραστικοί τρόποι που παραπέμπουν στον Δάντη, στον Μαντσόνι, κυρίως των *Ιερών Ύμνων* (στα ποιήματα του Γιώργου Μαρκορά για παράδειγμα), στον Λεοπάρντι. Η ποιητική ανθολογία του Ζώρα μάς επιτρέπει να εξετάσουμε με περισσότερη προσοχή αυτές τις αναλογίες, να παρατηρήσουμε τις διαφοροποιήσεις από ποιητή σε ποιητή και να εμβαθύνουμε στην επίδραση που άσκησαν οι ιταλοί λογοτέχνες στην ποίηση των ελλήνων δημιουργών.

Η προσφορά του Ζώρα στη συγκριτική γραμματολογία συνεχίζεται με το δοκίμιο *Ιταλοί λογοτέχνες στο έργο του Παλαμά* (2003).¹⁷ Στη σημαντική αυτή μονογραφία ο μελετητής επικεντρώνει το ενδιαφέρον του στις αναφορές του Παλαμά σε ιταλούς συγγραφείς, ποιητές και λόγιους, των οποίων το έργο είχε μελετήσει ο ποιητής από μεταφράσεις στα γαλλικά και τα ελληνικά αλλά και από τα ιταλικά βιβλία που διέθετε στη βιβλιοθήκη του. Ο Ζώρας παρουσιάζει τον Παλαμά ως κριτικό λογοτεχνίας και διανοητή που τον χαρακτηρίζει μια βαθιά ανησυχία, μια ακόρεστη πνευματική περιέργεια. Η μεθοδολογία έρευνας του Ζώρα

όμως αλλάζει σ' αυτήν τη μελέτη: δεν προτείνει μια ανασυγκρότηση των λογοτεχνικών γεγονότων ούτε μια ανθολογία ποιημάτων, όπως στο *Ιταλικοί αντίλαλοι στο Ιόνιο Πέλαγο*. Η επιστημονική εξέταση των κειμένων του Παλαμά παρουσιάζεται ως οδηγός στην ανάγνωση και την κατανόηση των ίδιων των κειμένων, ως ερμηνευτική και πολιτιστική «μεσολάβηση» μεταξύ συγγραφέα και αναγνώστη, έργων και αναγνώστών: «Ἡ χρηστικότητα αὐτῆς τῆς “σύνθεσης” τῶν παλαμικῶν χωρίων εἶναι ιδιαίτερα πολύτιμη γιὰ τὸν ἀναγνώστη ποὺ εἶτε ἐνδιαφέρεται νὰ προσεγγίσει τὸν τρόπο λειτουργίας τῆς κριτικῆς σκέψης τοῦ Παλαμᾶ καὶ τῆς ἀφομοιωτικῆς του δεινότητος, εἴτε ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσει τὶς βασικότερες συνιστώσες τῆς πνευματικῆς κληρονομιάς-ταυτότητας τῆς γειτονικῆς μας χώρας», δηλώνει ο Ζώρας στο Εἰσαγωγικὸ σημείωμα.¹⁸ Ο μελετητὴς παρουσιάζει στους αναγνώστες, μέσα ἀπὸ το κριτικὸ βλέμμα του Παλαμά, μια ανασύνθεση τῆς ἰταλικῆς λογοτεχνίας ἀπὸ τὸν Δάντη ἕως τὸν Παπίνι. Για κάθε συγγραφέα ὑπὸ ἐξέταση¹⁹ προτείνονται τα σχετικὰ σχόλια τοῦ ἑλληνα διανοητῆ, μέσα ἀπὸ μια διαχρονικὴ ἀνάλυση που περιλαμβάνει, σε μερικές περιπτώσεις, τὴν ποιητικὴ σκέψη τῶν δημιουργῶν, και που ἀγγίζει μερικές φορές τὴ σφαῖρα τῆς προσωπικῆς ζωῆς τοῦ Παλαμά, ὅταν στὴν ἀλληλογραφία του ἀναφέρεται στους συγκεκριμένους συγγραφείς. Ἐτοί, ο τόμος

προσφέρει στὸν ἀναγνώστη ἀκόμα και μια ἱστορικο-φιλολογικὴ ἀποψη, ἀποκτώντας τὴν ἀξία μιας σύντομης ἱστορίας τῆς ἰταλικῆς λογοτεχνίας. Ἀνάμεσα στους πολυἀριθμους συγγραφείς που ἀναφέρονται, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Παλαμά φαίνεται νὰ ἐπικεντρώνεται κυρίως στους Δάντη, Λεοπάρντι, Καρντούτσι, Ντ' Ανούντιο, Πιραντέλο. Ἡ διεισδυτικὴ ἀνάλυση τοῦ ἑλληνα διανοουμένου ἐπεκτείνεται στὴ διασύνδεση τῆς ἰταλικῆς λογοτεχνίας με τὴν ευρωπαϊκὴ. Χάρη στὴ λεπτομερὴ ἔρευνα τοῦ Ζώρα ἀνακαλύπτουμε ὅτι ο βαθὺς θαυμασμὸς τοῦ Παλαμά γιὰ τὸν Δάντη τὸν ἔκανε νὰ θεωρεῖ τὸν ἰταλὸ ποιητὴ ἰσάξιο με τοὺς λίγους μεγάλους ποιητὲς ὅλων τῶν αἰώνων (Ὀμηρο, Αἰσχύλο, Σέξπιρ, Γκέτε, Ουγκό).²⁰ ὅτι υπογραμμίζει, ὅσον ἀφορὰ τὸν Πετράρχη, «συγκεκριμένες πετραρχικὲς ἐπιδράσεις σὲ Ἕλληνες καὶ ξένους ποιητὲς καὶ διανοητὲς, ὅπως π.χ. στὸν Σολωμό, στὸν Μαρχορά, στὸν Ραγκαβή, στὸν Μαβίλη, ἢ στὸν ἀνώνυμο Κυπριώτη ποιητὴ τοῦ Ις' αἰῶνα, ἀλλὰ καὶ στὸν Ronsard, στὴ Madame de Stael ἢ στὸν Ἰμπόλυτο Ταῖν».²¹ ὅτι ἀναφερόμενος στὸν Λεοπάρντι, τὸν συσχετίζει με τὸν Σολωμό, τὸν Γάλλο Μιστράλ, τοὺς Ἰταλοὺς τοῦ ἐπόμενου αἰῶνα Καρντούτσι και Πάσκολι, και δηλώνει ὅτι ὑπολείπεται μόνο τοῦ Δάντη.²² Ἡ ἀνάλυση τοῦ Ζώρα ἀποδίδει ἐπίσης τὴ σωστὴ ἀξία σὲς μελέτες τοῦ Παλαμά γιὰ τὸν Ντ' Ανούντιο, τοῦ οἱοῦ ὑπῆρξε ἐνθερμος θαυμαστῆς: τὸν τοποθετεῖ στὸν Ὀλύμπο

των πιο σημαντικών ανθρώπων των γραμμάτων όλων των εποχών (Γκέτε, Ουγκό, Τολστόι, Χερέντια, Ίψεν), τον συμπεριλαμβάνει στον κατάλογο των μεγαλύτερων τραγικών (Σοφοκλή, Ευριπίδη, Σέξπιρ, Σίλερ) και, ως ποιητή, τον τοποθετεί στο ίδιο επίπεδο με τους Φώσκολο, Λεοπάρντι, Καρντούτσι, Μέτερλινχ, Βερλέν, Κλώντελ. Εικάζει επίσης επιρροές Μποντλέρ αλλά και Μορεάς²³ στην ποίησή του.

Εν κατακλείδι, η σημαντικότερη αξία του βιβλίου του Ζώρα *Ιταλοί λογοτέχνες στο έργο του Παλαμά* είναι ότι ανοίγει ακόμα ένα παράθυρο που μπορεί να φανεί αναχρονιστικό στην

εποχή της παγκοσμιοποίησης στην οποία ζούμε, αλλά προβάλλει δυναμικά μια ουσιαστική αντιπαράθεση με το παρελθόν όλων μας, προσπαθώντας επίσης να επεκτείνεται στις αλληλοεπιδράσεις ανάμεσα στις ευρωπαϊκές λογοτεχνίες. Με αυτό τον πλούσιο και πολύτιμο τόμο, ο Ζώρας επιβεβαιώνεται ως σημαντικότερος μελετητής που τόσα μπορεί ακόμα να προσφέρει στα συγκριτικά γράμματα, και ιδιαίτερα στη μελέτη των πολιτισμικών αλληλεπιδράσεων μεταξύ Ελλάδας και Ιταλίας.

Gabriella Macrì

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1 Γ. Ζώρας, *Θύβρις*, Αθήνα, Δόμος, 1999, σ. 17.

2 Γ. Ζώρας, «Diacronie italo-elleniche: la “trasposizione” dell’Arcadia dalla terra di Pelope alla terra di Enea», *Θύβρις*, σσ. 97-139.

3 Γ. Ζώρας, «Ένα ποιητικό τρίπτυχο για την Ελλάδα (τρία ποιήματα των Quasimodo, Ungaretti, Pasolini)», *Θύβρις*, σσ. 325-341.

4 Γ. Ζώρας, «Variazioni di un mito. Il mito di Ippolito e Fedra», *Θύβρις*, σσ. 27-45.

5 Γ. Ζώρας, «L’attività editoriale degli Istituti di studi neoellenici in Italia», *Θύβρις*, σσ. 509-516.

6 Γ. Ζώρας, *Αύσονία*, Αθήνα, Δόμος, 2000.

7 Γ. Ζώρας, «Προλογικό σημείωμα», *Αύσονία*, σ. 10.

8 Γ. Ζώρας, «Ό Πήγασος τοῦ D’Annunzio καὶ τοῦ Σικελιανού», *Αύσονία*, σσ. 87-92.

9 Βλ. επίσης, Γ. Ζώρας, «Ο Gabriele D’Annunzio στον Φ.Σ. Παρνασσό», *Θύβρις*, σσ. 265-272.

10 Γ. Ζώρας, «Η προσφορά του Giulio Ferroni στα ιταλικά γράμματα», *Αύσονία*, σσ. 159-162.

11 Γ. Ζώρας, «Et in Arcadia... Goldoni», *Αύσονία*, σσ. 13-32.

12 Γ. Ζώρας, «Et in Arcadia... Goethe», *Αύσονία*, σσ. 33-50.

13 Dionisio conte Salamon Zacintio, *Rime improvvisate*, φιλολογική επιμέλεια και μετάφραση Γ. Ζώρα, Αθήνα, Ίδρυμα Ουράνη, 2000.

14 Γ. Ζώρας, *Risonanze italiane nel mar Ionio*, Roma, Vecchiarelli, 2001.

15 Ο Τομαζέο έζησε στην Κέρκυρα ως πολιτικός πρόσφυγας από το 1819 έως το 1854.

16 Ο Ζώρας είχε ήδη ασχοληθεί με τα ποιήματα του Ιουλίου Τυπάλδου στο *Αύσο-*

νία. Βλ. Γ. Ζώρας, «Ἱταλόγλωσσα ποιήματα τοῦ Ἰούλιου Τυπάλδου, τεκμήρια τῆς ἐϋγνωμοσύνης τοῦ πρὸς τὴν Ἱταλία», *Αὖσονία*, σσ. 71-84.

17 Γ. Ζώρας, *Ἱταλοί λογοτέχνες στὸ ἔργο τοῦ Παλαμᾶ*, Δόμος, Αθήνα, 2003.

18 Γ. Ζώρας, «Προλογικὸ σημεῖωμα», *Ἱταλοί λογοτέχνες στὸ ἔργο τοῦ Παλαμᾶ*, ὁ.π., σ. 10.

19 Οἱ συγγραφεῖς που αναφέρονται εἶναι: Δάντης Αλιγκιέρι, Πετράρχης, Βοκάκιος, Λουντοβίκο Αριόστο, Μιχαήλ Ἀγγελος, Τορκουάτο Τάσο, Αλφιέρι, Μόντι, Φώσκολο, Μαντσόνι, Λεοπάρντι, Καρντούτσι, Βέργκα, Γκουερίνι, Πάσκολι, Ματίλντε Σεράο, Ντ' Ανούντισιο, Πιραντέλο, Μαρινέτι καὶ Παπίνι. Ὁ Παλαμᾶς εἶχε ενδιαφερ-

θεῖ πάντως καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους δημιουργοὺς, ἀλλὰ ἐπειδὴ οἱ αναφορὲς σ' αὐτοὺς ἦταν ἀσήμαντες, προτιμήσαμε νὰ στρέψουμε τὸ ενδιαφέρον μας πρὸς ἐκείνους που φαίνεται ὅτι εἶχαν τραβήξει περισσότερο τὴν προσοχή του.

20 Γ. Ζώρας, «Dante Alighieri», *Ἱταλοί λογοτέχνες στὸ ἔργο τοῦ Παλαμᾶ*, σσ. 13-40.

21 Γ. Ζώρας, «Francesco Petrarca», *Ἱταλοί λογοτέχνες στὸ ἔργο τοῦ Παλαμᾶ*, σσ. 41-43.

22 Γ. Ζώρας, «Giacomo Leopardi», *Ἱταλοί λογοτέχνες στὸ ἔργο τοῦ Παλαμᾶ*, σ. 65-72.

23 Γ. Ζώρας, «Gabriele D'Annunzio», *Ἱταλοί λογοτέχνες στὸ ἔργο τοῦ Παλαμᾶ*, σ. 89-104.

Ἡ ἀνασύνταξη τῆς Λογικῆς

Π. Νούτσος, *Νεοελληνικὸς Διαφωτισμός. Τὰ ὅρια τῆς διακινδύνευσης*, Αθήνα, Ἑλληνικὰ Γράμματα, 2005, 539 σελ.

Σε μια ιστορική στιγμή κατὰ τὴν ὁποία ἀναβιώνει με διάφορες μορφές ἡ ἀπόπειρα κηδεμονίας τῆς ἀνθρώπινης σκέψης καὶ τῆς συμπεριφοράς ἀπὸ τὴν ιδεολογία καὶ τὴν πολιτική, ἡ μελέτη τοῦ Παναγιώτη Νούτσου, που εστιάζει τὸ ἐνδιαφέρον τῆς στὴν τύχη καὶ τὴν πορεία τοῦ Νεοελληνικοῦ Διαφωτισμοῦ ὡς πνευματικοῦ φαινομένου, κινήματος, τάσης ἢ πρακτικῆς που ἀφορὰ στο παρελθόν καὶ μπορεῖ νὰ στοχεύσει στο μέλλον, καθὼς διαπραγματεύεται τὴν ιδέα τοῦ δικαίου, τῆς ατομικότητας, τῆς διαφορᾶς, τῆς κριτικῆς, τῆς γνώσης, τῆς ρήξης, τῆς ἀμφισβήτησης καὶ τῆς

ἀναζήτησης τῆς ἀλήθειας, εἶναι περισσότερο ἀπὸ ἐπικαίρη.

Πρόκειται γιὰ τὴν συγκέντρωση σὲ τόμο εἴκοσι ἐνὸς κειμένων δημοσιευμένων κατὰ τὴν τελευταία εικοσαετία, στα ὁποῖα υπονομεύεται ἀποτελεσματικά ἡ κοινοτυπία τοῦ αὐτονόητου καὶ ἡ ἐρευνητικὴ καθήλωση στα δεδομένα ἀναλυτικά καὶ ἐρμηνευτικά σχήματα. Στὸν τόμο προτάσσεται μιὰ ἰδιαίτερα ἐκτενὴς καὶ πολυσέλιδη Εἰσαγωγή με ιστορική καὶ θεωρητικὴ τεκμηρίωση, που ἀποκαλύπτει τὶς στέρεες ἀρθρώσεις τοῦ καὶ λειτουργεῖ ὡς ἓνα εἶδος συνεκτικοῦ αὐτοαναφορικοῦ σχολίου, στο ὁποῖο ἀντικαθρεφτίζεται ἡ ἀνα-